

† La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații libere preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți. †

Pescuirea minunată - chemarea lui Dumnezeu

În călătoria vieții pământești, simțim câteodată îndoiala, limitele și nevrednicia noastră omenească în ceea ce facem. Nu cugetăm cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ce sunt ale oamenilor. Ar trebui ca viața noastră de creștini să fie, în toate făptuirile ei, un răspuns pozitiv la chemarea lui Dumnezeu, o împlinire a poruncilor Lui, o năzuință puternică de a ne potrivi viața cu voia Lui. Să ne unim gândurile noastre cu cele ale lui Dumnezeu și să-L iubim pe El. Atunci vom înțelege adevăratul rost al vieții noastre creștine. Vom constata atunci fiecare în parte că nu putem realiza nimic trăitor în afara învățării Lui, în afara legilor statornicite de El. Toate strădaniile noastre în afara cuvântului Lui sunt zadarnice. Să avem inimile curate ca să ne putem bucura de lucrarea dumnezeiască sfințitoare și mântuitoare a lui Dumnezeu în viața noastră. Dumnezeu lucrează în lume prin mijlocirea inimilor care se deschid liber spre El și atunci El lucrează ca o revărsare de lumină, de pace și de iubire, vindecând necazurile, limitele, neîmplinirile și îndoielile noastre cotidiene. În calitatea noastră de oameni, trebuie să ne redescoperim vocația de ființe libere și lucrătoare. În toată strădania noastră bună, să pătrundem în adâncul credinței. Suferința, durerea și pierderea sunt cele ne întăresc credința. Necazurile, piedicile sau încercările sunt puse ca să le trecem, iar nu ca să ne oprim sau să ne întoarcem păgubași. Încercările de tot felul sunt binecuvântate de Dumnezeu și trimise oamenilor, ca primindu-le și trecând peste ele să le prefacem în bucurie. Ori de câte ori ne întâlnim cu Dumnezeu în necazuri, toate sunt chemări de a-i fi mai aproape, de a-i fi ucenici, și de a-i propovădui binefacerile Lui către noi. Mare trebuință au oamenii, frații noștri, de mărturia că în încercări este mai aproape Dumnezeu de noi și noi de El. Să pătrundem rosturile vieții acesteia și ale tuturor încercărilor ei, că sfârșitul lor e moartea păcatului și întâlnirea nedespărțită cu

cu Dumnezeu. Fără găsirea lui Dumnezeu în încercările vieții, viața noastră ar fi o noapte de osteneală zadarnică. Nu pricepem viața fără Dumnezeu, dar Îl pricepem pe Dumnezeu din necazurile vieții - bune toate - și din ele propovăduim pe Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos dăruiește oamenilor putere, curaj și bucurie după măsura credinței lor în El și a iubirii lor față de El și de Biserica Sa. De aceea, El cheamă și astăzi pe oameni să fie ucenici ai Săi, pentru a binevesti Evanghelia iubirii milostive și a deveni credincioși pe calea mântuirii, spre slava Preasfintei Treimi și bucuria Sfintei Biserici. Să urmăm Mântuitorului Iisus Hristos, ascultând și împlinind învățătura Sa dumnezeiască și împărtășindu-ne de harul dumnezeiesc sfințitor prin participarea la viața liturgică a Bisericii. Amin.

Iubirea transformă oamenii

Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu îngrădește pe nimeni. Patimile, slăbiciunile și păcatele sunt cele care ne înlănțuiesc, ne depărtează și ne despart de adevărata iubire nemuritoare. Nimeni nu este fără de greșală, căci există în noi „ceva”, care ne „plimbă” pe valurile vieții, când încolo, când înapoi. Omul contemporan suferă, pătimește, trăiește o stare de victimă, dar totodată, involuntar sau nu, face și pe cei din jur, victime ale stărilor sale. Conflictele, stresul, stările confuze nu se limpezesc decât atunci când ființa noastră suflă spre Hristos, când facem curățenie în ceea ce suntem noi în adâncuri și scoatem tot răul din labirintul firii noastre. Baza echilibrului omului este iubirea în Iisus Hristos. Căci în Hristos suntem creștini, în Hristos devenim oameni și în Hristos ne unim toți oamenii cu Dumnezeu. Orice om de pe pământ are o picătură de har, în care se observă, câtuși de puțin, prezența lui Dumnezeu. Prin iubire ne poziționăm corect față de ceilalți. Iubirea este cea care protejează pe om de cursele vrăjmașului. Iubirea adevărată, curată, nu are definiții. Iubirea se trăiește și atât. Cuvântul în sine, rostit rotund și cu deschidere, acoperă cu îndestulare toată încărcătura ce îl cuprinde atunci când este trăită. Și dacă iubirea e trăită și împărtășită cât mai des cu puțință, definiția e gata. Fără iubire șchiopătăm negreșit în sine, dar și în relația cu ceilalți. Iubirea nu are sfârșit, ea este o continuă ardere a sufletului, o candelă veșnic aprinsă. Iubirea este glasul șoptit care se aude doar în urechile celor care știu că lumea nu ar fi ajuns aici, dacă sentimentul frumos nu ar fi existat în sufletele celor care au ars pentru a lumina calea plină de întuneric a timpului, este acea stare de veghe continuă ce ține sufletul în viață, chiar și după topirea trupului. Născută din har, nu din facere, acest foc dulce, nu ține cont de vremuri, de restriști, de bunăstare, ci doar de beatitudinea împlinirii frumuseții lui Dumnezeu pe pământ. Căci unde dragoste nu e, nimic nu e, iar sufletul este mai sărac, trupul trece mai greu prin viață, fără bucuria pe care numai spiritul acesteia și-o poate dăru. Iubirea este sensul tuturor lucrurilor, existând peste tot în Creație, fiind unul din numele lui Dumnezeu. Jertfa pe cruce, din iubire față de om, a Mântuitorului Iisus Hristos, pentru refacerea comuniunii între om și Dumnezeu, este pentru veșnicie pilda cea mai vie și înfricoșătoare de iubire necondiționată, curată și deplină. Din iubire Dumnezeu a trimis pe Duhul Sfânt, Mângâietorul care ne-a învățat iubirea. Dacă Dumnezeu ar uita un singur gest, nu ar mai fi dragoste deplină. Este drept, cu cât e mai mare iubirea, cu atât mai mari sunt și suferințele, dar merită. Cine iubește se transformă, se deșartă în persoana față de care își manifestă acest sentiment minunat. Iubirea în Dumnezeu nu are limite, pentru că în Hristos suntem liberi. Iubirea ne învie, te schimbă, ne transformă, ne jertfește pe altarul inimii într-o permanentă liturghie a iertării din care suntem datori neîncetat să ne împărtășim. Iubirea salvează!

††† Când Iisus Hristos este cunoscut și ascultat cu adevărat, atunci se face pace în suflet, în familie, în țară și în lume. †††

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Scriptură?

Răspuns: Sfânta Scriptură sau Biblia este adunarea cărților sfinte, care cuprind Descoperirea dumnezeiască. Sfânta Scriptură se împarte în două părți, anume Legea Veche sau Vechiul Testament, care cuprinde cuvântul lui Dumnezeu către oameni înainte de Mântuitorul Iisus Hristos, și Legea Nouă sau Noul Testament, care cuprinde Descoperirea dumnezeiască adusă în lume de Mântuitorul Iisus Hristos. Sfânta Scriptură a fost scrisă sub insuflarea Duhului Sfânt, care a luminat mintea unor bărbați aleși ca să priceapă cuvântul lui Dumnezeu și i-a păzit ca să nu greșească în scrisul și predica lor. Sf. apostol Pavel zice: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură” (2 Timotei 3, 16); iar Sf. apostol Petru zice: „Nu prin voia oamenilor s-a făcut vreodată proorocie, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit fiind purtați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1, 21).

Întrebare: Ce se cere pentru citirea cu folos a Sfintei Scripturi?

Răspuns: Pentru citirea cu folos a Sfintei Scripturi se cere să facem parte din Biserică și să stăm sub neîntrerupta îndrumare a slujitorilor ei. Căci cine nu ascultă de Biserică, nu ascultă de Hristos-Domnul, iar cine se leapădă de Biserică, se leapădă de Hristos. De aceea Mântuitorul le spune Sfinților Apostoli: „Cel ce vă ascultă pe voi, pe mine mă ascultă și cine se leapădă de voi, de mine se leapădă; iar cel ce se leapădă de mine, se leapădă de Cel ce m-a trimis pe mine” (Luca 10, 16). Se mai cere să avem credință neștirmită în cuvântul lui Dumnezeu și în Sfânta Biserică, care îl propovăduiește fără nici o schimbare, fără nici o adăugire sau știrbire. Mai trebuie să avem buna cucernicie, gând bun și sincer de a ne întări credința și a ne povățui spre fapte bune.

Întrebare: Ce este Sfânta Tradiție?

Răspuns: Sfânta Tradiție sau Predania este învățătura de credință descoperită de Dumnezeu și propovăduită de Sfinții Apostoli prin grai viu, dar nescrisă de ei, ci trecută așa în Biserică fără schimbare, din generație în generație. Mai târziu, ea a fost scrisă de Sfinții Părinți și se păstrează neschimbată în scrierile lor, în hotărârile sfintelor sinoade și în cărțile de slujbă bisericească.

Întrebare: Sf. Tradiție are aceeași valoare ca și Sf. Scriptură?

Răspuns: Sfânta Tradiție are aceeași valoare pentru credință ca și Sfânta Scriptură, pentru că amândouă cuprind același cuvânt al lui Dumnezeu. Sfânta Tradiție, fiind cel dintâi chip de primire a Descoperirii dumnezeiești, este mai veche, mai răspândită și, în unele puncte, mai dezvoltată decât Sfânta Scriptură. Căci de la Adam până la Moise nu s-a scris nici o carte sfântă. Însuși Mântuitorul nostru Iisus Hristos a dat învățăturile și rânduielile Sale prin viu grai și prin pildă vie. Sfinții Apostoli, de asemenea, au predicat la început prin viu grai; mai târziu, când nu puteau sau nu ajungeau să predice prin viu grai, unii din ei au pus în scris învățăturile Mântuitorului. Astfel, Sfânta Tradiție, fiind mai veche și mai largă, dezvoltă și lămurește Sfânta Scriptură. Ea povățuiește mai departe spre dreapta înțelegere și săvârșire a Sfintelor Taine și spre păzirea sfintelor rânduieli ale Bisericii în curățenia în care au fost așezate la început. Chiar Sfânta Scriptură vorbește lămurit despre însemnătatea Sfintei Tradiții.

PAROH: Preot Ioan Alupoaieni † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCA TRANSILVANIA: RO81BTRLRONCRT0P90566101

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 25 septembrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 27 septembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 28 septembrie	07:00	Sf Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 29 septembrie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie

Cele două grăunțe

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă: „Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui”. Dar, în clipa aceea, o cioară a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere. În schimb, fratele său de sub brazdă încolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt și roada lui multă. Astfel, speranța și smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viață, în timp ce mândria l-a costat scump pe primul.

Trenul vieții

Viața este ca o călătorie cu trenul. Urcăm și coborâm des, există accidente, surprize plăcute la unele stații și tristețe adâncă la altele. Atunci când ne naștem și urcăm în tren, întâlnim oameni despre care credem, că ne vor însoți pe tot parcursul călătoriei noastre: părinții noștri. Din păcate, adevărul este altfel. Ei coboară la o stație și ne lasă pe noi fără dragostea și atașamentul lor, fără prietenia și compania lor. E drept că în tren urcă alte persoane care vor ocupa un rol important în călătoria noastră. Sunt frații noștri, prietenii noștri și acei oameni minunați pe care îi iubim. Unele dintre aceste persoane care urcă în tren, privesc călătoria ca o plimbare scurtă. Alții găsesc numai tristețe pe parcursul călătoriei. Și mai există și alții în tren, care sunt permanent prezenți și gata de a oferi ajutorul lor celor care au nevoie de el. Unii lasă în urma lor când coboară un dor veșnic... Alții urcă și coboară, și noi abia îi observăm.

Iubire adevărată

Erau odată doi bătrâni, soț și soție. Trăiseră fericiți întreaga viață. Casa lor a fost dominată de armonie și iubire. Din tinerețe, femeia avusese o singură rugămintă la soț, aceea de a nu deschide o cutie ce zăcea pitită într-un dulap vechi. De câte ori soțul o întreba ce este în cutie, ea îi zicea că-i va spune la bătrânețe. Și iată că acum, femeia era bătrână și răpusă de boală, așa că bătrânul îi spuse rugător: „Scumpa mea soție, poate mâine nu vei mai fi. N-aș vrea să pleci fără să-mi spui ce ai ținut peste 50 de ani în cutie”. Femeia îi dădu voie să o deschidă. Acesta văzu 2 diamante strălucitoare și 2 bănuți. Omul o întreabă ce semnificație au acei bănuți. Ea răspunse: „De câte ori m-am supărat, am preferat să nu te cert, ci să pun un bănuț în cutie”. Apoi, bătrânul mulțumit că o supărase doar de 2 ori în cei peste 50 ani, o întreba zâmbind: „Dar cu diamantele?”. La care femeia răspunse cu blândețe și iubire: „Le-am cumpărat pentru tine, cu bănuții strânsi în cutie”.